

Wulffers

en de zaak van...

de bloedverwanten

Dick van den Heuvel en Simon de Waal

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Ontwerp omslag Studio Jan de Boer

Illustratie omslag Hollandse Hoogte, Amsterdam

ISBN 978-90-239-1038-1

NUR 331

© 2004 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Meer informatie over deze roman en andere uitgaven van Mozaïek vindt u op
www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden

Deze uitgave is gebaseerd op de 1e druk met ISBN 90-239-9116-8

De televisieserie Missie Warmoesstraat van Metropolis Media (uitgezonden door de EO) biedt spannende politieverhalen uit de brandhaarden van Amsterdam.

In de Wulffers-serie worden ze gebundeld en gedrukt – net zo spannend, maar beter hanteerbaar!

Je kon die zaterdag in de Bijenkorf over de hoofden lopen. Het was de laatste van ‘drie dwaze dagen’, en de kopersstroom kroop waar de beste aanbieding hem wilde hebben. Er werd gekocht zolang het plastic geld het nog verdroeg. De klantenkaarten waren gruwelijk mild vandaag en lieten overschrijdingen toe die de komende week ongetwijfeld hard op de deurmat zouden vallen. Alles was zo heerlijk goedkoop vandaag, je kon de buitenkansjes gewoon niet aan je voorbij laten gaan. De airconditioning draaide op volle toeren, maar hield de gemoederen nauwelijks koel. Wat er ook te koop was, het werd gekocht. Bankstellen, gordijnen, koffiezetapparaten, boeken en vooral overjarige artikelen kregen een nieuwe eigenaar.

En iedereen leek volmaakt gelukkig met dat wat hij de dag ervoor nog niet had, en nu wel. Er zouden vanavond nieuwe dvd’s bekeken worden op nieuwe dvd-spelers op nieuwe plasmaschermen in huizen met nieuwe kleedjes op de tafel, en nootjes in nieuwe schaalpjes, in nieuwe jurken en nieuwe broeken, met nieuwe kettinkjes om de hals en een nieuw geurtje erop. De verkoopsters kwamen handen en ogen te kort, rollen pakpapier vlogen er doorheen, alles moest mee als cadeau, zelfs als het dat niet was. Misschien was het met de economie wat minder gesteld op het moment, maar dat deed de kopers vandaag niet. Een jaar telt driehonderdentweeënzestig zeurdagen, maar deze drie waren heerlijk dwaas en zo moesten ze genoten worden.

Criminaliteit was er ook, maar in eerste instantie niet meer dan was voorzien. Er werden wat broeken en jurken in tassen gestopt, zonder dat ze afgerekend waren. En iemand voelde op een bepaald moment dat zijn portemonnee niet meer zat op de plek waar hij hoorde. Gelukkig had hij zijn ‘vasteklantenkaart’ op een andere plaats opgeborgen, dus kon hij gewoon doorgaan met kopen. Er was een klein handgemeen tussen twee juffrouwen die allebei dezelfde Louis Vuitton-tas wilde kopen en zo hevig aan de hengsels trokken dat hij het uiteindelijk begaf. Toen wilde geen van de twee moeders hun aanstaande kind meer en was Salomo niet nodig om er een wijs oordeel over uit te spreken.

Leontien Boffet verweet zichzelf voor de honderdste keer dat ze haar

vijfjarige zoontje Sam had meegenomen naar dit koopfeest. Maar Louis had een belangrijke afspraak – op zaterdag, nota bene! – en kon niet op het joch passen. En hun inwonende au pair Xandra was naar haar familie in Limburg. Ze had nog een vriendin gebeld, maar die ging met haar kroost naar oma. Dus had ze Sam in het kinderstoeltje van de Freelanders gezet en ze had zichzelf vervloekt toen ze in de lange rij voor de parkeergarage stonden.

Toen ze het parkeerkaartje uit de automaat trok, beseftte ze pas dat ze noch de tijd, noch de nood, noch het geldgebrek had om per se hier aanwezig te zijn. Als ze wilde, kon ze volgende week elke aanbieding voor de volle prijs kopen zonder zich met gevaar voor eigen leven en dat van haar kind door een gekgeworden menigte te hoeven drukken. Had ze toen maar rechtsomkeert gemaakt, maar het voor-de-heb-bloed kroop waar het niet gaan kon en daarom bleef ze. Sam vond het allemaal prima, zolang hij maar die gigantische dinosaurus mee naar huis mocht nemen die hij in de drukte had weten te bemachtigen. Mam zou hem straks afrekenen – dat had ze beloofd, ‘als je lief bent!’ – en dan was hij de enige echte eigenaar van het prachtbeest. Hij gromde ermee naar alle bezoekers van de Bijenkorf, maar die waren te druk met hun eigen aanvallen van hebberigheid om het joch een blik waardig te keuren. Als mam zich op een van de schappen wierp, ging Sam in de buurt zitten en liet superdino vliegen en brullen. Voor hem was die rare koopzieke wereld verdwenen, hij bevond zich in zijn eigen oertijd met superdino in zijn hand en zijn levendige fantasie aan zijn zijde.

Het ging sneller dan het oog kon zien. Het begerenswaardige object was een Italiaans truitje van niemand minder dan Alessandro Guccini. Er waren er slechts zes en de prijs was maar een kwart van die van overmorgen. Omdat Leontien in de buurt was, sleurde ze Sam mee, zette hem met zijn dino bij het damesondergoed, stortte zich op het rek en was een van de zes gelukkigen. Opgetogen liep ze met het kledingstuk terug naar de slippers maar daar was Sam niet meer. Ze kreeg er de pest in, hij was er ongetwijfeld met zijn oerbeest vandoor gegaan. Ze riep zijn naam twee keer maar niet luid genoeg om over de versterkte stem van de omroeper heen te komen. Die had het over een nieuw koopje op een andere verdieping en de misgrijpers dromden naar het volgende buitenkansje.

Ze overzag de ruimte en beseftte dat Sam maar twee richtingen op kon zijn gegaan; hij was of bij de paskamers en daar kon hij niet verder, of hij was naar de roltrappen. Ze besloot daarheen te lopen, maar werd voor ze de afdeling kon verlaten tegengehouden door een bewaker die zei dat ze eerst

haar truitje af moest rekenen. Ze schreeuwde hem toe dat haar kind weg was, duwde hem het truitje in zijn verbouwereerde handen en schreeuwde naar de roltrappen (zowel die naar boven als naar beneden) de naam van haar zoon. Zover kon hij niet zijn, ze was maar een paar seconden weggeweest. Als hij de roltrap had genomen, zou ze hem nu moeten zien. Ze zag hem niet. Daarmee stond vast dat hij in de paskamers moest zijn.

Uit een ooghoek zag ze hoe een blonde dame háár truitje uit handen van de beveiligingsman trok en ermee naar de kassa ging. Maar er waren andere zorgen. Ze rende naar de pashokjes en sloeg ze een voor een open. Dat leverde af en toe een schreeuw op van half ontklede dames, maar Sam vond ze niet. Ze begon zich zorgen te maken. Bij de roltrappen kon hij niet zijn; bij de paskamers ook niet. De derde mogelijkheid waren de zware deuren waarboven een groenverlicht nooduitgang-bordje was. Het leek haar sterk dat hij daar was, maar ze liep er zo snel ze kon naar toe. Ze had te veel kracht nodig om de deuren open te krijgen, maar schreeuwde toch een paar keer ‘Sam’ in het trappenhuis erachter. Ze hoorde beneden een deur klapperen maar kon zich niet voorstellen dat het Sam was gelukt om hier doorheen te komen. Hij was vijf, hij was er domweg niet sterk genoeg voor.

Ze haalde diep adem en ze zag dat de beveiligingsman al die tijd haar bewegingen had gevolgd. Hij kwam op haar af. ‘Hoe ziet hij eruit?’ vroeg hij kordaat.

Ze gaf een snelle beschrijving. Donker haar, bruine ogen. Hij had een flanellen geruit hemd aan, en een ribbroek. Hij droeg witte Nikes.

‘Ik hou de boel hier in de gaten, u gaat naar klantenservice en laat hem omroepen. Misschien heeft iemand hem gezien.’ Hij droeg een oortelefoontje dat met een donkere draad verbonden zat aan een iets in zijn binnenzak. Hij leek zijn hand op zijn borst te leggen, maar drukte blijkbaar op een knopje. ‘Kind vermist, derde etage, dameskleding. De moeder komt naar klantenservice toe. Ik geef een beschrijving.’

Ze kon zich maar met moeite los maken van de plek des onheils. Ze bleef rondkijken of ze hem niet toch nog ergens zag. Ze wilde niet naar de klantenservice, ze wilde dat al die mensen weg waren en dat ze in haar eentje het gebouw kon uitkammen. Ze wilde dat de ‘drie dwaze dagen’ ophielden. Ze wilde dat ze niet was gegaan, dat wilde ze al de hele dag en nu meer dan ooit. Ze werd plotseling bang.

‘U moet nu gaan,’ zei de man nog een keer. Hij had gelijk.

‘Ze komen altijd terecht,’ zei het vriendelijke roodharige meisje van klantenservice. Ze zei dat ze Nora heette. Haar haar was kroezig en ze droeg een wit overhemd op een zwarte broek, zoals al haar collega’s. Ze had koffie ingeschonken, maar daar had Leontien geen zin in. ‘Er wordt nu naar hem uitgekeken. Er staan mensen bij alle uitgangen, dus hij kan het pand niet uit. Wedden dat hij al gevonden is? Dat is meestal zo.’

Leontien had het benauwd. Ze wist dat hij er niet was. Ze wist dat hij nu niet aan de hand van een vriendelijke mevrouw op zoek was naar zijn mammi. Ze stelde het moment om Louis te bellen uit, omdat ergens die onredelijke hoop zat dat een van de klerenkasten van de bewaking hem zo binnen zou brengen. En dan was alles alleen nog een spannend verhaal bij het glas wijn later die avond. Leontien besloot dat ze Sam niet zou straffen, niet boos op hem zou worden als ze hem terug had. Dat kon later nog, om hem te laten begrijpen waarom hij altijd bij haar moest blijven, haar altijd in de gaten moest houden. Later zou ze hem opvoeden, eerst zou ze hem knuffelen en verwennen. Op de speelgoedafdeling waren zeker nog dertig dinosaurussen te vinden en die ging ze allemaal voor hem kopen. In de aanbieding of niet. Als het moest, betaalde ze het dubbele!

Nora van de klantenservice probeerde de bewakers nog een keer. Niemand had het kind gezien. Hij kon niet naar buiten, maar binnen leek hij ook in rook te zijn opgegaan. De roodharige begon zenuwachtig te worden, al bleef ze haar geruststellende toontje behouden. Ze belde iemand van de directie, maar die had geen tijd voor een incident als dit. Er moesten grote beslissingen genomen worden: Wat kon er nog meer in de aanbieding? Hoe was er nog meer geld te verdienen aan deze dwaze dag? Pas toen hij hoorde dat het kind al meer dan een uur weg was, begreep hij dat er actie ondernomen moest worden. Hij kwam naar de klantenservice.

Dat uur was omgekropen. Ze had op de klok gekeken en met zichzelf afgesproken dat ze om vijf over drie Louis zou bellen, niet eerder. Het leek alsof de wijzer langs de cijfers kroop. Al die tijd hield ze die ene deur in het oog, die ene deur waardoor Sam zo meteen zou binnenrennen. Maar hij kwam niet. In plaats daarvan werd Nora alleen maar zenuwachtiger, kwamen bewakingsmannen in- en uitlopen, werden haar kopjes koffie gebracht en keek iedereen haar zorgelijk aan. ‘Ze komen altijd weer terecht,’ zeiden ze steeds, maar niemand wist dat zeker.

Ze mocht bellen op het toestel van de klantenservice – eerst een nul draaien, mevrouw – en ze belde Louis om hem te vertellen dat Sam spoorloos

verdwenen was. Ze kreeg hem niet direct aan de telefoon, hij zat in bespreking. Ze schold op de secretaresse die met haar leven zijn mobiele telefoon bewaakte tegen alles dat meneer Boffet in zijn onderhandelingen zou kunnen storen.

‘Louis?’

‘Schat, moet dit nu?’

‘Hij is weg. Sam is weg!’

Er viel een stilte aan de andere kant van de lijn. Louis Boffet stond aan het hoofd van een grote multinational en nam beslissingen van levensbelang in fracties van seconden. ‘Alfred is binnen een kwartier bij je. En ik binnen een uur. Geen politie,’ waren zijn instructies. Hij zei haar niet gedag en hing op. Hij liep zijn vergadering weer in, vertelde het gezelschap dat er ‘iets’ met zijn zoon was, pakte zijn papieren bij elkaar en merkte niet dat iedereen geschrokken knikte. ‘Iets’ klonk dreigend genoeg om hem te laten gaan.

‘Maak je geen zorgen. Dit kan wachten,’ zei z’n belangrijkste tegenstander in dit financiële duel. Het kon niet wachten, dat was duidelijk, maar ze zouden er alles aan doen om de zakelijke schade zo klein mogelijk te houden. Beneden stond zijn Mercedes klaar. Volgetankt, de motor brulde, de chauffeur zou het maximum – 220 kilometer per uur – eruit halen. Wat de boete ook mocht zijn.

Alfred Schreuder was Hoofd Security van Boffet International. Hij was een harde, een ex-marinier, ex-rechercheur, sterk als een os en vastberaden als een stier. Als het moest reed hij dwars door de gevel van de Bijenkorf, maar hij parkeerde naast de twee leeuwen bij het Monument op de Dam. De auto zou ongetwijfeld worden weggesleept, maar dat zagen ze later dan wel.

Leontien was weggegaan bij de klantenservice en zat bij te komen in een van de directievertrekken op de hoogste verdieping. Het was een lege vergaderruimte met uitzicht over de stad. Ze kon niet blijven zitten, stond bij het raam en zag kinderen samenscholen bij een poppenkast op de Dam. Sam was er niet bij. Ze stond er tientallen meters vandaan, maar ze wist het. Hij was daar niet. Hij was ook niet meer in dit gebouw. Hij was ergens anders. Waar?

‘Leontien,’ zei Alfred toen hij binnenkwam, nauwelijks troostend maar eerder als een instructie. Zijn strakke pak, kale hoofd en scherpe kaaklijn gaven hem een Teutoons uiterlijk. Ze liep naar hem toe en liet zich omhelzen.

‘We gaan de bewakingscamera’s bekijken. Ze komen de banden zo brengen,’ zei hij en het klonk bijna geruststellend.

Bijenkorf’s managing director Theodoor Oskam kwam de kamer in. ‘De politie is onderweg,’ zei hij, alsof dat de verdwijning ongedaan maakte.

Alfred en Leontien keken gestoken op.

‘We willen de politie er niet bij,’ zei Leontien haastig.

‘Bel ze op, zeg dat we ze niet kunnen gebruiken,’ instrueerde Alfred kortaf.

Maar Theodoor was niet zomaar managing director geworden en liet zich geen bevelen geven. Hij had onmiddellijk een hekel aan de kale security-man en negeerde hem.

‘Onze policy is dat de politie gebeld wordt als een kind na een uur niet terecht is. Dat uur is verstreken, de politie is onderweg.’

‘Hoor jij mij wel?’ zei Schreuder dreigend.

‘Ik geloof niet dat wij kennis hebben gemaakt,’ liet Theodoor kalm weten. Hij hield zijn hand op, alsof hij die van de ander wilde schudden.

Alfred deed het automatisch. Hij was een kop groter dan de baas van dit warenhuis en hield zijn kin recht waardoor het lengteverschil benadrukt werd.

Alfred wist hoe hij indruk moest maken. Theodoor wist hoe hij dit soort types moest negeren. Ze waren nog niet van elkaar af.

‘Meneer Oskam,’ begon Leontien en in haar stem zat een snik. Ze was in paniek, wist niet op wie ze moest vertrouwen, maar Louis was duidelijk geweest over het wel of niet inschakelen van de politie en Alfred leek daar ook vastbesloten over. Waarom precies, begreep ze niet. ‘Alstublieft,’ was het enige dat ze vervolgens wist te zeggen.

Er kwam domweg niets meer uit haar mond. De emoties drukten haar de keel dicht. Ze leek bijna gewurgd door de verdwijning. Ze voelde zich schuldig. Die afschuwelijke hebberigheid. Die vermaledijde ‘dwaze dagen’. Hoe had ze het in haar botte hersens kunnen halen om hier naartoe te gaan? Kon de dag maar over. Was alles maar één grote nachtmerrie.

Ze hoorde Alfred zeggen dat Louis Boffet volgens ‘die idioten van Quote bij de rijkste veertig mensen van Nederland’ behoorde. Als mokerslagen sloegen de rest van zijn zinnen bij haar naar binnen. Dat het misschien zo was dat Sam ergens verdwaald rondliep, maar dat de kans meer dan aanzienlijk

was dat iemand hem had meegenomen. En dat diegene in de komende vierentwintig uur een aanzienlijke som geld van de Boffets wilde hebben. En dat diegene het ongetwijfeld heel vervelend zou vinden als de Boffets contact zouden opnemen met de politie.

‘Als ik het lijk van Sam moet ophalen uit de duinen, dan houd ik u daarvoor verantwoordelijk!’ schreeuwde Alfred.

‘Hou op,’ krijste Leontien en begon daarna te huilen, snikkend, radeloos. Ze zakte neer tegen de radiator. Ze wist niet meer waar ze het zoeken moest.

Karin Joosten kreeg de melding van de verdwijning binnen op de regeltafel bij de balie van Bureau Warmoesstraat. Het hoofd van de beveiliging van de Bijenkorf was niet op de hoogte van het gesprek van Alfred Schreuder met Theodoor Oskam en deed wat afgesproken was. Hij belde de politie. Joosten ging met het bericht naar rechercheur Peter Hermans, maar die had geen zin in een weggelopen jongetje op zaterdag in de drukke stad. Ook hij wist dat ze altijd weer terechtkwamen. Joosten zei dat het joch al een uur weg was en Hermans zei dat ze hem ongetwijfeld bij de poppenkast op de Dam terug zouden vinden. Hij was niet van ‘weggelopen jongetjes’, hij hield zich bezig met een geheel ander soort criminaliteit. Ze hoefde niet op haar strepen te staan, een paar tellen later kreeg ze vanuit de Bijenkorf bericht dat politie-assistentie niet meer nodig was. Beleefdheidshalve vroeg ze of het jochie weer terecht was, ze wilde er zelfs een grapje over maken – ‘stond zeker bij het ijs?’ – maar aan de andere kant werd alleen nog eens herhaald – en weer in die officiële bewoording – dat ‘politie-assistentie niet meer nodig was’.

Hermans ging koffie drinken. ‘Poppenkast of ijs,’ glimlachte hij. ‘Altijd hetzelfde.’

Karin Joosten was wachtcommandant op Bureau Warmoesstraat en moeder van twee jongens, negen en elf jaar oud. Ze was – wat ze noemen – een herintreder. Toen ze van de eerste zwanger raakte, nam ze ontslag. Ze wilde zich wijden aan het moederschap en dat hield ze elf jaar vol. De jongens zaten op een school op een paar honderd meter van hun huis en konden daar zelf heen. Tussen de middag kwamen ze steeds minder thuis want het was gezelliger in het overblijflokaal. Na school speelden ze buiten of bij vriendjes, of ze kwamen wel thuis en gingen meteen naar hun kamer. Een heel jaar twijfelde ze, toen nam ze de beslissing om weer te gaan werken. Niet fulltime, maar genoeg om niet te verpieteren achter de geraniums.

Er werd geschokt op gereageerd, voornamelijk door haar echtgenoot, maar

ook door vriendinnen en familie. Alleen de kids vonden het stoer.

‘Ben je dan niet gelukkig met ons?’ vroeg Herbert, haar man.

Ze vertelde dat ze heel gelukkig was met man en kroost, maar dat ze er iets bij moest hebben. Iets waarin ze tot haar recht kon komen. Een baan met waardering en een eigen salaris. Ze wilde terug naar de politie. En ze ging. En hét ging. Het ging eigenlijk van een leien dakje. Ze was twee middagen in de week op tijd thuis voor thee en koek met de jongens. Herbert was een dag korter gaan werken – wat ook niet slecht voor hem was – en voor de andere twee dagen waren er buurvrouwen en moeders van vriendjes. Probleemloos!

De jongens pochten er intussen mee op school: ‘Pas jij maar op, mijn moeder werkt bij de politie’. Toen niemand het geloofde, kwamen ze met een hele groep kijken op het bureau. Daar stond ze, in uniform. Sindsdien keken alle vriendjes tegen de moeder van Max en Maurits op. ‘U bent bij de politie, toch?’ En dan keek ze hen strak aan met haar politieblik, en daar konden ze het dan mee doen!

Ze wist dat het geen zaak was. De Bijenkorf had laten weten dat politie-assistentie niet nodig was. En de ouders (moeder, vader?) lieten ook niets horen. Toch knaagde het telefoontje aan haar. Misschien omdat ze moeder was en zich al duizend keer had voorgesteld hoe het zou zijn om een van de twee jongens kwijt te raken, zomaar, op een camping of na schooltijd. Ze had net te vaak moeten bellen naar moeders in de buurt – ‘zijn de jongens bij jou?’ – om voor kinderverdwijningen ongevoelig te worden. Ze wilde weten of het echt in orde was.

Bij Peter Hermans ving ze bot, en bij Chef Pengel ook. De Bijenkorf zei dat ze niet meer nodig waren, dus waren ze niet meer nodig! Punt.

Ze ging maar even koffie drinken bij Cas Wulffers, politiepredikant en klankbord van de agenten op dit bureau, vertelde hem wat haar bezighield en ze vroeg of hij niet even naar de Bijenkorf kon gaan.

‘Wat heb ik daar te zoeken?’ vroeg Cas.

‘Een kind,’ zei Karin Joosten.

Het beeld op de bewakingscamera’s was helder maar raadselachtig. De scène was als volgt: Een vrouw – Leontien Boffet – zet haar kind bij het ondergoed neer. Hij speelt met zijn dinosaurus en lijkt niet van plan om van zijn plek te gaan. Leontien loopt het beeld uit, komt op een andere camera in beeld, grijpt een truitje uit een rek en loopt dát beeld weer uit. Ondertussen blijft de ene

camera kijken naar het jongetje. Heel even, een flard van een seconde, komt er tussen de camera en Sam een vrouw in een zwarte jas. Als de vrouw weg is, is ook Sam verdwenen. Dan komt Leontien terug bij het ondergoed en mist haar zoontje.

In de Bijenkorf waren op datzelfde moment honderdzeventien camera's actief die allemaal een andere plek van het warenhuis in beeld namen. Honderdzeventien camera's hadden niet gefilmd wie Sam meenam of hoe hij was verdwenen. De vrouw in de zwarte jas dekte precies dat ene beeld af op het moment dat Sam wegliep of werd meegenomen.

Lijkbleek keek Leontien naar de monitoren. Het bloed was uit haar gezicht, misschien wel uit haar hele lichaam weggetrokken, zo leek het. Ze staaarde naar het beeld en leek verslagen. Ze was sprakeloos.

Eindeloos draaide Alfred de digitale tapes terug. Hij bekeek ze keer op keer. 'Ik moet dit door specialisten laten bekijken. Ik wil van alle tapes kopieën,' zei hij vastbesloten.

Theodoor Oskam knikte en maakte er een notitie van. Hij zou ervoor zorgen dat diezelfde dag nog alles overgezet werd.

'Gaat het?' vroeg hij aan Leontien Boffet. Ze knikte wezenloos.

Er kwam een secretaresse binnen om te vertellen dat er iemand van de politie was. Theodoor zei dat de politie niks te zoeken had in de Bijenkorf en dat de desbetreffende agent weer naar huis kon gaan.

'Ik ben geen agent,' zei Cas Wulffers die zo brutaal was geweest om ongevraagd polshoogte te komen nemen. 'Ik ben predikant. Ik kan misschien wat betekenen?'

'U bent toch van de politie? Dat zegt mijn secretaresse net,' vroeg Oskam en keek Alfred Schreuder aan.

'Cas Wulffers ben ik. Ik hoorde dat er een kind zoek was. Ik dacht, misschien kan ik van dienst zijn. Kinderen zijn de leenheren van onze wereld.'

Leontien keek naar de grijze man met het vriendelijke gezicht en begon te huilen. Cas liep de kamer in en ging naast de vrouw zitten. Hij sloeg een arm om haar heen.

'Hij is weg. Sam is weg,' zei ze. 'Iemand heeft hem meegenomen.'

Zowel Alfred Schreuder als Theodoor Oskam wisten niet wat ze met de

nieuwe situatie en vooral met deze vent aanmoesten. Blijkbaar had hij connecties met de politie, maar als dat zo was dan zou hij niet liegen en wás hij predikant, hoewel ze nooit gehoord hadden van dominees die voor de politie werkten.

‘Ik ben troostverlener. Zo noem ik het zelf,’ legde Cas uit. ‘Als er iets gebeurd is, probeer ik vooral te troosten.’ Hij liet zijn identificatie zien.

Alfred bekeek het kaartje. Het stond er inderdaad: politiepredikant.

‘Qua spoorwerk ben ik van nul en generlei waarde,’ hield hij glimlachend vol. ‘Daar hebben we rechercheurs voor, maar die heeft u momenteel niet nodig, zei u zelf. U kunt dat alleen af?’

Schreuder beet op z’n lip. Hij was al sinds jaar en dag verantwoordelijk voor de veiligheid van Louis Boffet. En ook van diens gezin. Soms permitteerde Leontien zich vrijheden en ze waren het er over eens dat dát ook mogelijk moest zijn. Anders zou de vrouw zich in een gouden kooi bevinden, dat zou geen gezonde situatie zijn. ‘Mijn vrouw moet haar eigen leven kunnen leiden. En mijn kind moet kunnen gaan en staan waar hij wil,’ had Boffet gezegd. Als ze anoniem kon verdwijnen in de menigte, dan was dat goed. Op die manier liep ze geen gevaar, was ze een vrouw als ieder ander met een kind als ieder ander. Ze waren iets secuurder geworden toen Quote hen in het lijstje rijke Nederlanders had gezet, maar na een periode van irritant strenge bewaking had het gewone leven zijn gang weer genomen.

‘Misschien kan ik met mevrouw hier ergens wat drinken, terwijl u uw werk doet? U bent de bewakingsmeneer?’ vroeg Cas aan de kale Alfred. ‘Of hoe heet dat?’ zei hij er naïef achteraan.

‘Security.’

‘Dat bedoel ik. U zult wel veel werk hebben,’ zei de predikant. ‘Ik ontferm mij wel even over mevrouw...’

‘Boffet, Leontien Boffet heet ik.’ Ze stond op.

Oskam deed een deur open naar de ruimte waar koffiemachines en een kleine bar met alcoholische versnaperingen stonden. Cas begeleidde de vrouw daarheen. Dan konden de professionals hun werk doen. Hijzelf was slechts een goedwillende amateur...